

Örgütlenme

Hazırlayan: Onur Yücel

Devrimci Cephe Eğitim dizisi - 6

Devrimci Cephe Eğitim dizisi - 6

www.devrimcicephe.org
info@devrimcicephe.org

Örgütlenme üzerine,

Biz, Geleceği Kazanmak İstiyoruz, Geleceği Kazanmak İçin Örgütlenmeliyiz...

Hiçbir emeğin karşılıksız kalmadığını, dökülen her ter damlasının çorak bir araziye dahi bir ormana çevirdiğini çok iyi biliyoruz. Devrimler tarihi, dünyada ve ülkemizde bunun örnekleriyle doludur.

Çok zor bir yoldur, emekçilerin, halkların kurtuluşa uzanan yolu. Düşse kalka yürünür bu yolda. Ama her düşüş yeniden ayağa kalkma ile sonuçlanır ve yağa kalkan düşenin zayıflık-larını, acizliklerini yenerek ayağa kalkmıştır, bu yüzden daha güçlüdür.

Halkların umuduna, şehitlerimizin anısına, yılların emeğine, dökülen terlere karşı tarihsel sorumluluk devrimcilere başka bir tercih tanıımı-yor.

Tüm dünya devrimleri, özünde bu düşse kalka ürüyüşlerin öyküsüdür. Ekim devriminde de, Çin’de de, Vietnam ve Küba’da, Nikaragua’da vb devrimcilerin önünde engelsiz, dümdüz bir yol yoktu. Düştüler, kalktılar, yürüyüşlerine devam ettiler.

Bizim de önümüzde hiçbir zaman düz bir yol olmadı ve olmayacak. Sürekli “ateşin ve ihanetin” kuşatmasında yürüyeceğiz. Ve çok düştük, ama her seferinde daha güçlü bir şekilde ayağa kalkmasını bildik. Yine düşeceğiz ve yine kalkacağız, ama hiçbirinde “bu son” gibisinden, hayal kırıklıklarıyla sonuçlanacak hülyalara kapılmayacağız.

80'lı yıllardan itibaren dünyayı sarsan gericilik dalgasının artık hız kaybettiği bir dönemdeyiz, o günler çok gerilerde kaldı. Geriye dönüp baktığımızda, dağılan sosyalist bloğun, yıkılan sosyalist ülkelerin, silah bırakan gerilla hareketlerinin, yasallaşan KP'lerin yıkıntılarını görüyoruz.

Sosyalizm, zor bir dönemi yaşadı...

Ama bunca yıkıntının arasından, inatla yeniden filizleniyor. Fırtınaların, erozyonların, felâketlerin ardında sağ çıkmayı başara bilmiş ağaçlar gibi; biraz hırpalanmış, ama kökleri daha derinde...

Dünya ve ülke genelinde yaşanan tüm bu sarsıntıyla beraber, kendi iç fırtınalarının de en şiddetlisini yaşadı. Kan kaybetti, yıprandı, hırpalandı, daraldı... Yenilgi dönemlerinin felaket tellallığını yapanlar, inkarcılar, tasfiyeciler bambaşka kulvarlarda şimdi.

Devrimciler ise köklerini derinlere salmış ağaçlar gibi yerinde duruyor. Kırılan dallar, döküle yapraklar yeniden yeşerir, alınan yaralar belki iz bırakır ama iyileşir. Yaşam devam ediyor, mücadele sürüyor. Biz, yeniden örgütleniyoruz. Yaşanmışlıklardan çıkarılan dersler ışığında ve köklerimiz daha da derinlere salarak.

Yeniden örgütlenirken; bugünkü verili gerçeklik bizi tek başına belirleyemez; bir devrimci hareket sadece bugünün ya da nümüzdeki birkaç yılı değil, 5-10 yıl hatta daha ötesini hesap etmek zorundadır. Eğer geleceği kazanacak, onun öncüsünü yaratacaksak; bu böyle olmalıdır.

Örgütlenme; teknik değil ideolojik politik bir sorundur. Devrimci mücadeleler tarih boyunca her türden revizyonist, reformist, oportünist anlayışla, sağ ve sol sapmalarla ayıran en önemli farklardan biri, bu bakış açıdır. Tarih biti, ideolojiler bitti, diyen hakim sınıflar ve onların korosuna katılan sözde sosyalistler, sağa sapanlar vb yenilenme adına

---

ML ‘sorgulayanlar’, bunlar bir yanıydı... Diğer yanıysa Olayların sıcağı sıcağına yaşandığı günlerde, yaşanan sorunların ideolojik-politik boyutunu inkar eden ve sorunları teknik-örgütsel ya da kişisel yanlışlıklara indirgeyenlerin yaşananlar sonrasındaki pratikleri, bugün buldukları kulvarlar, bunun en somut kanıtıdır. Çünkü tarih, gerçekleri ortaya çıkarmakta inatçıdır. Oğün, ideolojimize, değerlerimize karşı savaş açanlar ve bu savaşı sürdürenlerin karşısında iki seçeneğimiz vardı; Bu savaşı ya kabulümüzdür, ya da düzen karşısında boyun eğip, ona eklemlemektir. Başka bir seçenek yoktur.

“Bu savaş kabulümüzdür” dediğimize göre artık her türden politik örgütlenmemizi belirleyecek olan şey; bu uzlaşmazlıktır. Düzenle uzlaşmayı reddediyoruz. Onu yıkıp, yerine sosyalizmi inşa edeceğiz diyoruz. Bir kez bunu söyledikten sonra bu bunda kararlı isek; bunu kitlelerin düzene olan tepkilerini nötralize etmek ve onu düzen sınırları içine çekmek için değil, onu düzene karşı savaştırmak için söylüyorsak; örgütlenmemizi düzen sınırları içinde inşa etmemiz mümkün mü? Hayır. Elbette ki mümkün değil. Düzenle uzlaşmayı reddeden, ama düzenin karşısında onun kendisine çizdiği sınırlarda bir örgütlenme tarzıyla çıkan bir siyasi yapı ya intihar ediyor demektir, ya da siyaseten intihar etmiştir. Bunun başka adı yoktur.

Bugün düzen karşısında ciddi bir güç olunamadığı noktada, düzen; kendisine karşı örgütlenmelere kısmi tavizler verebilir, örgütlenmesine, tepkilerini dile getirmesine, alternatif görüşleri ifade etmesine kısmen izin verebilir. Çünkü bu durum onun “çok sesli demokrasi” demagojisinin etkili olmasını, düzen içinde de kurtuluşun mümkün olabileceği beklentisinin doğmasını, kitlelerde bilinç çarpıklığı ve yanılsaması yaratmasını sağladığı gibi; zaten denetiminde olan ve bugün için ciddi bir tehlike oluşturmayan bu devrimci yapıların, kendisi için bir tehlike oluşturmaya başladığı noktada tepesine indirmesini, beynini dağıtmasını, ya da etkisizleştirip marjinalleştirmesini kolaylaştırır. Oysa kendi denetimi dışın-

---

da örgütlenip gelişen bir devrimci yapıya yönelmek istediğinde nereye vuracağını bilemeyecek, savaşın kurallarını kendisi tek başına belirleyemeyecek, inisiyatif yitirecektir. İşte sorunun özü budur. Bu nedenle örgütlenmede legal-illegal tartışmalarının, teknik ya da taktik bir sorun değil, ideolojik-politik bir sorun olmasının temelinde bu yatar.

Bir devrimci hareket; verili an'ın koşullarıyla değil, 3-5-10 yıl ve hatta daha ötesini görebilmeli ve adımlarını bugünden ona göre şekillendirmeli denirken ifade edilmek istenen de budur. Bir kez örgütlenmeyi teknik ya da taktik soruna indirgeyip, şu ya da bu gerekçeyle ana halkayı düzen sınırları içine oturttuğunda; kendi siyasi geleceğini burjuvazinin inisiyatifine terk etmişsin demektir.

Bugün sol nezdinde "legalizm" revaçta. 80'li yıllardan beri süren gerici dalgasının etkileri, en keskin ve sol söylemlere sahip devrimci hareketlerde bile kendisini gösteriyor. Kitlelerle bağ kurma adına, demokratik muhalefeti örgütlenme adına, taktik adına, vb. gerekçelerle; sol hareket legale çıktı. Çıkmayanlarıysa oligarşiyle aynı tonda saldırmakta geri kalmadı...

Sorunun bir de diğer boyutu var elbette ki; illegalite teknik bir sorun olarak kavrandığı için, teknik-askeri konularda burjuvazinin tartışılmaz üstünlüğünü yaşam gösterdikçe, burjuvaziye oranla çok daha geri bir teknikle örgütlenmiş illegal ve askeri yapılar darbeler aldıkça, sol; illegalde yaşam şansının kalmadığı duygusuna kapılıyor ve var olabilmek için legale çıkıyor. Yani bir noktada kendi iradesi dışında bir sürüklenme, savaştaki inisiyatifi burjuvaziye kaptırma ve onun belirlediği araçlarla mücadeleye mahkum olma yanı da var sorunun.

Bunun ötesindeki tüm savlar, içinde bulunulan durumun teorileştirilmesinden öte bir anlam taşıyor. Gerçeklik budur.

Bugün devrim iddiasıyla ortaya çıkarken, örgütlenme sorununu ideolojik-politik ve elbette teknik ve taktik boyutlarıyla enine-boyuna tartışmak, netleştirmek ve bu konuda kadrolarda bir bilinç yaratmak, bir pro-

---

gram oluşturmak bu nedenle önem taşıyor.

Devrimci mücadele uzun solukludur ve kesintiye uğramadan sürdürülmesi gerekir. Küçük başarılar da olsa sürekli ileriye doğru yol alınmalıdır ki, mesafe kat edilebilsin. Sürekli gerileyen, kendini yenilemeyen, ve sürecin gerisinde kalan bir hareketin geleceği kazanması da düşünülemez. Sınıflar mücadelesi tarihi aynı zamanda yenilgilerle doludur. Ancak bu yenilgilerden ders çıkararak, bir daha yenilmemek için yenilginin nedenlerini bulup kendini yenileyen hareketler yenilgilerinden siyasal kazanımlar elde ederek daha sağlam, daha kararlı bir biçimde mücadeleyi devam ettirebilirler. Öyleyse bizler de geçmiş deneylerde dersler çıkararak bugünün koşullarına uygun, devrimci mücadeleyi yeniden ona uygun şekillenmeliyiz.

Devrimci mücadele, köklü bir geçmiş ve geleneğe sahiptir. Bu geçmiş ve gelenek, bu coğrafyada halklara umut vaat etmiş, Türkiye tarihine bir damgasını vuran bir mücadele pratiği sergilemiştir.

Bir dönem emperyalizmin korkulu rüyası haline gelen devrimci mücadele yaşadığı bu yenilginin tahribatı sadece kendimizle de sınırlı kalmamış, genel olarak Dünya solunun bugün savrulduğu keşmekeşte yenilgisinin de payı olmuştur.

Bugün geriye dönüp bakıldığında teslim edilmesi gereken asıl gerçeklik şudur: Devrimci mücadelede geçmişindeki başarıların da, yenilgilerin de temelinde yatan; onun ideolojik-politik hattını yansıtan örgütlenme ve mücadele tarzıdır. İdeolojik-politik hattın gereği olan tarzın yerini pragmatizmin, “günöbirlikçiliğin”, küçük burjuva sabırsızlığı ve tahammülsüzlüğünün, “iş bitiriciliğin”, iktidar perspektifinden uzak vb... Sorun, ideoloji-politik hattın gereği olan örgütlenme ve mücadele tarzındaki sapmadan kaynaklanmaktadır. Yoksa teknik vb olayların nedeni değil, sonucudur. Profesyonelliği “ileri teknik” olarak kavrayanlar, burjuvazinin

---

bu alandaki tartışılmaz üstünlüğü karşısında eninde-sonunda şapkayı çıkarıp yenilgiyi bir “kader” olarak görmeye mahkumdurlar. Devrimciler, burjuvaziyle seçim yarışına girmeyecekleri gibi, onunla teknoloji yarışına da giremezler. Ve onların zaferinde bu ikisinin de belirleyiciliği yoktur. Sonucu belirleyecek olan hiçbir zaman “sandıktan çıkan oylar” ya da “teknik askeri üstünlük” olmamıştır, olmayacaktır. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Marksist-Leninistleri burjuvazi karşısında güçlü kılan şey, onların ideolojik-politik duruşlarındaki sağlamlık, mücadelelerindeki kararlılık ve kitlelerle kurdukları sağlam bağlardır.

İlegalite ve profesyonellik, teknikle ölçülebilir bir olgu değildir. Devrimci örgütler yaşamın ve mücadelenin gereklerine göre en ileri tekniği de kullanır, en ilkel araçları da. Sorun gizlenebilmektir, sorun ayırt edilememektir. Hint tırtılının kuşlara yen olmaktan kurtulmak için kullandığı yöntem son derece basit ve ilkel, ama aynı ölçüde zekice ve etkilidir. Hint tırtılı kozasını örüp ipek böceği olacağı ana kadar ki süreyi güvenle geçirebilmek için kendisine yuva olarak bir ağaç yaprağını seçer. Önce yaprağın bir ucunu kemirip kökten ayırır. Bu şekilde yaprağın yarısı kurur ve kuruyan taraf kıvrılarak tırtılın içine yerleşebileceği bir yuva haline gelir. Artık tırtıl bu yaprağın içine girip kozaya yatabilecektir. Ama meraklı bir kuş bu yaprağın içine bakıp da kendisi için bu lezzetli yemi bulduğunda, artık sararıp kıvrılmış yaprakların içine daha dikkatli bakacak ve tırtılın yaşam şansı bu talihsiz tesadüf yüzünden -tür olarak- oldukça zayıflayacaktır. Yaşam şansını arttırmak için tırtılın başvurduğu ikinci yöntem de son derece basit ama bir o kadar etkilidir. Tırtıl sadece içine koza öreceği yaprağı değil tam 6 adet yaprağı kemirir ve sararıp kıvrılmış bu altı yapraktan birinin içine girip kozaya yatar. Meraklı bir kuş bu kıvrılmış ve kurumuş yaprakların içine bakıp tırtılı bulduğunda, hemen diğer yapraklara da yönelecek ama tam beş kez hayal kırıklığı yaşayacaktır. Ve artık sararıp kıvrılmış yapraklar onun merakını eskisi kadar çekmeyecektir. Bu şekilde tırtıl, sadece bireysel yaşama şansını değil, tür olarak da yaşam şansını oldukça arttırmış olmaktadır.

“1905-Devrim Yılları” romanında anlatılan, Bolşeviklerin, tahta çıkışının bir yıldönümünde Çar’a armağan ettikleri(!) matbaa da devrimci faaliyet ve profesyonellikte tarihe geçmiş örneklerdendir. Çar’ın polislerinin ve ajanlarının yıllarca aradıkları, bulmak için basmadık ev bırakmadıkları matbaa artık kullanılamayacak kadar eskidikten sonra kendilerine daha ileri teknolojiye sahip yeni bir matbaa edinen Bolşevikler, eski matbaanın planını, alaylı bir mesajla birlikte bir hediye paketine koyup Çar’a gönderirler. Gönderilen mesajda; matbaayı bulma adına yüzlerce ev basan Çar’ın polislerinin, halkta Çar’a ve düzene karşı yarattığı nefret dolayısıyla Bolşeviklerin kitle çalışmasına yaptıkları katkılar nedeniyle teşekkür edilmekte ve bu nedenle -artık daha modern bir matbaaya sahip oldukları için ihtiyaçlarının kalmadığı- eski matbaanın Çar’a armağan edildiği belirtilmektedir.

Devrimci faaliyette profesyonellik; zeka, yaratıcılık, irade üstünlüğünü gerektirir. Ve elbette çelik gibi bir disiplin. Ama önce sağlam bir politik duruş gereklidir. İlegal faaliyet, apartman devrimciliği değildir.

Kitlelerden kendini izole etmiş bir yapı, ne kadar üstün(!) bir teknik birikime sahip olsa da, ne kadar zeki, disiplinli ve profesyonel(!) kadrolara sahip olsa da, bu kadrolar denetime takılmamak için ne kadar sokak sokak dolaşsa, telefon kulübesi, telefon kartı, internet vb değişirse de, bu illegalitenin ömrü uzun olmayacaktır. Tam tersine, bu tarz bir profesyonellik(!) onun kitleden ayırt edilmesini kolaylaştıracaktır.

İlegalite her şeyden önce, kitlelerle sağlıklı bağlar geliştirmeyi gerektirir. Kitlelerle kurulan bağlar, bir devrimci yapının hareket sahasını da belirler. Bu bağlar gelişip güçlendiği oranda devrimci hareket daha rahat nefes alacak, daha rahat hareket edebilecek ve daha rahat hareket edebildiği ölçüde kitle bağlarını daha da yaygınlaştırıp güçlendirebilecek, ayırt edilmesi, hedef olması gittikçe daha zorlaşacak ve savaşın inisiyat-

---

ifini gittikçe daha fazla ele geçirecektir. Yoksa sorun, daha ileri bir tekniğe sahip olmak değildir. Bu esasen imkansızdır. İlegalitede önemli olan, kitleden ayırt edilememektir. Düşmanın elindeki teknik, askeri, ekonomik üstünlüğü işe yaramaz kılmaktır. Düşmanla onun seçtiği ve belirlediği bir ortamda değil, kendi belirlediğin koşullarda bir mücadele sürdürmektir. Bunun politik-askeri biçimi de gerilla taktiği olarak şekillenir.

Peki bu mücadelede tekniğin yeri neresidir? Elbette teknik devrimciler tarafından da kullanılacaktır. Teknolojiden yararlanmadan faaliyet yürütmek imkansızdır. Sorun bu tekniğin sağladığı olanakların kolaycılığına kapılıp, denetim olgusunu gözden kaçırmamaktır. Ve yine, faaliyetlilikte teknolojiyi kullanmak başka, bu teknolojinin ortaya çıkardığı denetim olgusunu salt teknik önlemlerle aşmaya çalışmak başka şeydir. Takipten, telefon-internet vb. araçların denetiminden korunmanın yolu, burjuvazinin elindeki olanaklarla asla kıyaslayamayacağımız teknik önlemler olamaz. Elbette profesyonel faaliyet içerisinde bulunan bir devrimci ilkeli, kurallı ve disiplinli olmak zorundadır. Ancak burada disiplinin ana halkası genellikle yanlış kavranmakta ve sokak sokak dolaşarak, merkezi yerlere uğramayarak, üç-beş fazla sokak bilerek, üç-beş değişik telefon kulübesi kullanılarak sorunun aşılacağı sanılmaktadır. Sanılmaktadır diyoruz ancak artık kimsenin böyle sandığı da yok aslında. Sol hareketin legale çıkışında, illegalitede yaşam şansının kalmadığı kanısının içten içe pekişmesinde ve bir inançsızlık ve teslimiyet ruh halinin egemen olmasında yıllardır ileri sürülen bu önlemlerin hiçbir ikna ediciliğinin kalmayışının ve yaşanan acı deneylerin de belirleyici bir rolü vardır. Yine de illegalite denilince herkes hala bunları konuşmaktan, yazıp-çizmekten, Lenin'in "Militana notlar" yada Che'nin "Savaşçıya Öğütler" vb. eserlerine yollama yapmaktan vazgeçmez.

İlegalite genel olarak düzenin karşısında bir düzensizliktir.

Ancak bu kendi içinde ilkeleri, kuralları ve disiplini olmadığı anlamına

---

asla gelmez. Ve bütün bunlarla birlikte esas olarak illegalitenin hareketliliği “düzensizlik”, sürekli yöntemlerin, çalışma tarzının değişmesinden kaynaklanmaktadır. Sürekle aynı yöntemleri kullanmak ve düşmanın da hep aynı yöntemleri kullanacağını sanmak illegalitenin doğasına aykırıdır. Lenin’in yüz yıl önceki taktiklerini ve tekniğini aşamayanların yeni yenilgiler yaşamaktan başka şansı yoktur. Lenin bir dehadır, bir illegalite uzmanıdır ve onun yüz yıl önce başvurduğu yöntemlerden bir kısmı bugün bile kullanılabilir yöntemlerdir; bu ayrı bir konu. Fakat Lenin’in illegalite tanımı hiçbir zaman teknik bir profesyonellikten ibaret olmadığı gibi, kullandığı tekniği belirleyen temel şey “Ayırt edilememe”, yani kitlelerin içinde kaybolma olgusudur. Gözden kaçırılmaması gereken ana halka burasıdır.

Telefon, internet, vb. kullanılır. Milyonlarca insan nasıl kullanıyorsa öyle kullanılır. Telefonlar dinlenilir, internet denetlenir. Sorun, bu denetime rağmen bizim telefon ve interneti milyonlarca insanınkinden ayırt edilememesidir.

İnsanlar deşifre olabilir, deşifre olan insanların üzerinde polis takibi yoğunlaşabilir. Ülkemizde fişlenmiş on binlerce insan vardır. Bunların pek çoğunun bugün siyasi faaliyetle bir ilişkisi dahi yoktur. Olanların da faaliyetinin içeriği demokratik sınırlar içerisindedir. Yüz binlerce insanın her gün, her saat yıllarca denetimi mümkün değildir. Toplumla kaynaşmış, davranışlarında doğallığa aykırı bir yan bulunmayan bir insanın, dışarıdan bakıldığında eyleminin muhtevası anlaşılamayan bir insanın, o insanın selam verdiği herkesin ve o herkesin doğallığı içinde ilişkide bulunduğu herkesin her adımının denetiminden daha bezdirici bir şey olabilir mi? İşte düşmanın elindeki her türlü üstünlüğü etkisiz kılmamanın tek yolu budur. Bunu başarmak, öyle bir kalemde olacak bir iş değildir elbet. Ama devrimcilik biraz da sabır işi değil midir? CHE’nin “gerçekçi ol, imkansız istem” sözünü pratiğe geçirenler, geleceğin de yapıcısı olacaklardır.

Anlayış düzeyinde sağlanan netleşme pratikte biçimlenmeli, kendini örgütlü bir güç olarak ifade etmelidir. Kendini ifade etmenin alanı pratiktir, bu pratiğin bir parçası olabilmektir, her türlü etkinlikle bu pratiği etkileme, dönüştürme faaliyetidir.

Bir yandan yıllardır kendiliğindenciliğe, yalnızlığa terk edilmiş ilişkiler alt üst edilip varolan devrimci dinamik seferber edilirken aynı zamanda eldeki güçlerle toplumsal muhalefetin en canlı, en dinamik kesimlerine ulaşma, organik bağlar oluşturma çabasına ağırlık vermeliyiz.

Emekçi halkın bütün kesimleri; işçiler, köylüler, memurlar, gecekondu halkı, ulusal kimlik mücadelesi veren Kürt halkı, tutsak-şehit yakınları, gençlik, kadınlar vb. tüm ezilen, baskı altında tutulan kesimler örgüt-lenme mücadele zemini-mizdir. Bu zemin ne burjuva-ziye, ne de yasalclılığa terk edilemez. Her türden burjuva, kesimlerin akımların emekçi halk kesimleri üzerinde bir etkisi, bir gücü varsa, bu etki ve güç devrimcilerin yarattığı boşluktan kaynaklanır, o boşlukta yükselmiştir. Bu boşluk devrimci çizgi ve pratikle doldurulmadığı sürece burjuvazi ve küçük burjuva solcuları emekçi halk kesimler üzerindeki etkisi devam edecek ve giderek güçlenecektir.

Bu boşluğu doldurmak, tek başına yazılan-ların çizilenlerin, konuşulanların doğruluğuna bağlanamaz. Kağıt üzerinde kaldıkları sürece, bunların sınıfların mücadele-sinde pek fazla bir anlamı yoktur. Boşluğu doldurmak için yazılanları-çizilenleri, konuşulanları somut, canlı var-lıklar, ilişkiler ve etkinlikler olarak emekçi halk kesimlerinin yaşamına sokmalıyız, o yaşamın parçası haline getirmeliyiz.

Bir devrimci, ortaya çıkan olumsuz-lukları, yanlışları, eksiklikleri kendi dışında bir yerlere havale ederek sahiplenilemez. Devrimcilik sahiplenmek, “biz” kavramını bilince çıkarmak ve içselleş-tirmekle mümkündür. Olumsuzlukların tartışıldığı yerde, kendi birey kişiliğini “biz” kavramından

---

yalıtanların, devrimin sorunlarını, sıkıntılarını, ihtiyaçlarını yüreğinde hissetmesi mümkün değildir.

Herkes emeğini katmadan, kapasite-sini, sınırlarını zorlamadan, sadece işbölümü çerçevesinde kendisine düşenlerle ilgili değil, bir bütün olarak devrimci mücadelenin ihtiyaçlarının sorumluluğuyla davranma-dan “biz” kavramının içeriği doldurulamaz. Bu anlamda bireysel sorumluluk duygusunun bu içerikte geliştirilmesi gerekir. Sahiplenmenin olmadığı yerde yabancılaşma başlar.

Biz kavramının yeterince bilince çıkarılmayışı, kaçınılmaz olarak olumsuzlukların, değerlerin sahiplenmesinde de yansıyışını bulacaktır. Devrimci mücadelenin emeğini, çabasını, olanaklarını yeterince sahiplenmemeyi, hor kullanmayı, hor kullanılmasına göz yummayı beraberinde getirecektir. Bu da bir tür yabancılaşmadır. Örgüte yabancılaşma, kendi amacına, ideallerine ve emeğine yabancılaşma ile iç içe gelişir.

Çalışmalarımızın ürünü olarak ortaya çıkan yetersizlikler, eksiklikler, olumsuzluklar bizdeki yetersizliklerin, eksikliklerin, olumsuzlukların göstergesidir.

Emeğimizden, kendimizden sakındığımızın ya da politik yetersizliğimizin somut işaretleri olarak kavranmalıdır. Vermeden bir şey alamayacağımızı bilmeli, vermeden bir şey istemenin adaletsizliğini ve kısırlığını yaşamın acımasız üslubuyla bize öğretmesini beklememeliyiz.

Diğer yandan bir birikime, bir bilince sahip olmayanların verecek bir şeyi de yoktur. Che'nin deyimiyle; devrimci olduğunu söyleyip, devrimci gibi davranmayanlar, soytarıdan başka bir şey değildir' der. Bilinçten, bilgiden yoksun bir devrimcilik kuru bir etiketten ibarettir ve bu etiket görüntüyü değiştirmeye yetse de özü değiştirmez. Özü değiştirmenin yolu bilgi-bilinçtir ve her adımda kazanılan tecrübedir. Tüm bunları

---

yaşam içerisinde öğrenme-öğretme sürecinde kazanacağız.

Bugün oligarşinin güvenlik ve denetim kurumları, devrimciler ve devrimci örgütler hakkında çok fazla bilgiye sahiptir. Ve elindeki bu bilgi birikimi; onun en büyük avantajıdır. Bugün mücadelenin ivmesinin düşüklüğü, kitlelerle olan bağın zayıflığı, genel olarak solun marjinalliği, tamamıyla denetim dışında bir örgütlenme girişimini olanaksız kılıyor. Ama bu asla denetime teslim olma anlamında kavranmamalıdır. Tüm devrimci yapılanmaların bu denetimin dışına taşıyabildiği her ilişki, her faaliyet, her etkinlik; genel olarak devrimci hareketin özgürleşmesi, nefes alması, gelişmesi için bir zemin yaratacaktır. Ve düşmanın elinde birikmiş bilgi ne olursa olsun, bu asla her şeyin bilindiği anlamına gelmez. Devrimcilerin tarzı, düşmanı bildiklerinden de kuşkulandıracak bir tarz olmalıdır. Bu noktada sorun, kendini yenilemektir. Hem de öylesine yenilemek ki; kendini yenilediğini bildiği ve süreci izlediği halde, asıl yeniliği fark ettiğinde düşman için pek çok noktada iş işten geçmiş olmalı.

Biz, geleceği kazanmak istiyoruz.

Biz, devrimi gerçekleştirecek mücadele hattını yaratmak istiyoruz.

Halklarımız nezdinde yeniden umut olacak, sosyalizme inancı yaygınlaştırıp, kitleleri devrime katabilecek bir mücadele istiyoruz.

Ve bu mücadeleyi yaratma iddiası taşıyoruz.

Bunlar ifade edilirken amaç; bir sloganın benimsetilmesi ya da ajitasyondan öte, perspektifin kavratılması, bu iddianın yüklediği sorumluluğun bilince çıkarılmasıdır. Devrimci insanların, kadrosundan kitlelere bu iddianın ciddiyetini taşımaları ve geleceğe de bu güvenle bakmalarıdır.

